

søgtes) udeblivelse vil medføre, at opsigelsen godkendes.

Derimod er det nødvendigt at give regler for det tilfælde, at en af parterne møder, men undlader rettidigt at give retten meddelelse om valget af lægdommere. Man foreslår i stk. 4, at udlejerens undladelse heraf skal medføre, at han betragtes som udeblevet, med mindre retten forlænger fristen. Lejerens undladelse skal — ligeledes med mindre fristen forlænges af retten — medføre, at han mister adgangen til at påberåbe sig beskyttelse efter reglerne om beskyttelse af erhvervsvirksomheder i lejet ejendom. Lejerens undladelse af rettidigt at give meddelelse om valget af lægdommere kan ikke medføre, at han betragtes som udeblevet, idet undladelsen ikke bør afskære ham fra at få mulige andre indsigelser mod opsigelsen, hvis påkendelse ikke kræver valg af de særlige lægdommere, påkendt af retten.

Ifølge § 121, stk. 2, behandles boligrettens sager i overensstemmelse med retsplejelovens regler for underretssager. Denne bestemmelse vil i medfør af forslagets § 124, stk. 1, finde tilsvarende anvendelse på en efter reglerne i nærværende paragraf sammensat ret. Heraf vil bl. a. følge, at en udeblevet part kan begære genoptagelse af sagen efter retsplejelovens sædvanlige regler. Da bestemmelsen i stk. 4 forudsætter, at parten giver møde, og da bestemmelsen indeholder hjemmel for retten til at forlænge den fastsatte frist, er det ikke fundet nødvendigt at give særlige regler om genoptagelse for det i stk. 4 omhandlede tilfælde.

Til § 123.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 om, at den i overensstemmelse med § 122 sammensatte ret selv ved kendelse afgør sin kompetence, svarer til den nuværende bestemmelse i erhvervslejelovens § 3, stk. 2. Dog har man fundet det hensigtsmæssigt at lade den efter retsplejelovens § 422 fastsatte almindelige kærefrist på 2 uger være gældende i stedet for den hidtil gældende kærefrist på 3 dage, der findes unødigt kort.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til den nuværende bestemmelse i erhvervslejelovens § 5, stk. 4, 1. led.

Til § 124.

Da en efter reglerne i § 122 sammensat ret — bortset fra dens sammensætning — skal virke som almindelig ret, foreslås det i stk. 1, at de i § 120, stk. 6 og 7, og § 121, stk. 2—6 og 8, fastsatte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse. Specielt med hensyn

til bestemmelsen i § 120, stk. 7, bemærkes, at det må være en følge af, at sagerne nu henlægges til de almindelige domstole, at vederlaget til de af parterne valgte lægdommere på samme måde som vederlaget til boligrettens faste lægdommere udredes af det offentlige, medens der på den anden side må erlægges sædvanlige retsafgifter for sagens behandling ved retten.

Udgifterne for parterne vil formentlig ved denne ordning ikke i almindelighed blive større end efter den hidtil gældende ordning, hvorefter parterne skal udrede honorarer til boligrettens medlemmer og de øvrige udgifter ved sagens behandling. Man kan iøvrigt henvise til, at også bestemmelsen i § 121, stk. 3, om meddelelse af fri proces er foreslået gjort anvendelig på disse sager.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer ganske til den nuværende bestemmelse i erhvervslejelovens § 16.

Efter at sagerne nu er henlagt til de almindelige retter, er det ikke fundet nødvendigt at gentage de nuværende bestemmelser i erhvervslejelovens §§ 14, 15 og 17—21. Man finder i denne forbindelse anledning til følgende bemærkninger:

Da det følger af almindelige retsregler, at bestemmelsen i retsplejelovens § 64 angående kære i spørgsmål om, hvorvidt en dommer eller en lægdommer bør vige sit sæde, nu finder anvendelse også på de heromhandlede sager, er det ikke fundet nødvendigt at gentage bestemmelsen i erhvervslejelovens § 14, sidste punktum.

Ifølge erhvervslejelovens § 15, stk. 1, sidste punktum, gælder der ingen indskrænkninger for parterne i retten til at møde ved rettergangsfuldmægtig for erhvervslejevoldgiftsretten. Da sagernes behandling nu henlægges til egentlige retter, har man anset det for naturligt at lade denne bestemmelse udgå. Bestemmelsen er, så vidt bekendt, kun benyttet i yderst ringe omfang og vil næppe heller være af større praktisk betydning netop for disse sagers vedkommende, idet sagerne som regel vedrører meget betydelige interesser for parterne.

Den nuværende bestemmelse i erhvervslejelovens § 15, stk. 3, om at behandlingen af sagerne skal fremskyndes mest muligt, og at kendelse skal afsiges inden 14 dage efter, at sagen er optaget, har man fundet det naturligt at lade udgå, idet de samme grunde, som er anført ovenfor til § 121, her gør sig gældende med mindst samme vægt.

Med hensyn til de nugældende bestemmelser i erhvervslejelovens § 17, stk. 1, om vidners pligt til at give møde og § 18, stk. 2, om syns- og skønsmands pligt til at give